ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο πενταμελές τμήμα) της 8ης Ιουλίου 1998 *

Στην υπόθεση Τ-232/95,

Committee of European Copier Manufacturers (Cecom), ένωση γερμανικού δικαίου εδρεύουσα στην Κολωνία (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους Dietrich Ehle και Volker Schiller, δικηγόρους Κολωνίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Marc Lucius, 6, rue Michel Welter,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τον Antonio Tanca, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τους Hans-Jürgen Rabe και Georg M. Berrisch, δικηγόρους Αμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται η ακύρωση του άρθρου 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΚ) 2380/95 του Συμβουλίου, της 2ας Οκτωβρίου 1995, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές συσκευών φωτοαντιγραφής που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί, καταγωγής Ιαπωνίας (ΕΕ L 244, σ. 1),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, C. W. Bellamy και R. M. Moura Ramos, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 25ης Νοεμβρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Μετά από καταγγελία που κατέθεσε τον Ιούλιο 1985 η Committee of European Copier Manufacturers (επιτροπή Ευρωπαίων κατασκευαστών συσκευών φωτοαντιγραφής) (στο εξής: Cecom), η Επιτροπή εξέδωσε, στις 21 Αυγούστου 1986, τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2640/86, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές συσκευών φωτοαντιγραφής που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί, καταγωγής Ιαπωνίας (ΕΕ L 239, σ. 5).

2 Στις 23 Φεβρουαρίου 1987, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 535/87 για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές συσκευών φωτοαντιγραφής που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί, καταγωγής Ιαπωνίας (ΕΕ L 54, σ. 12, στο εξής: κανονισμός 535/87).

3 Μετά τη δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 27ης Αυγούστου 1991 (ΕΕ C 222, σ. 2), μιας ανακοινώσεως περί προσεχούς παύσεως της ισχύος των μέτρων αντιντάμπινγκ για τις εισαγωγές ορισμένων συσκευών φωτοαντιγραφής που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί, καταγωγής Ιαπωνίας, η Cecom υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση επανεξετάσεως των εν λόγω μέτρων σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2423/88 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1988, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 209, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός 1988).

4 Με ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 11ης Φεβρουαρίου 1992 (ΕΕ C 33, σ. 4), η Επιτροπή ανήγγειλε την πρόθεσή της να επανεξετάσει τους δασμούς αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον κανονισμό 535/87.

5 Στις 16 Ιουλίου 1992, η Cecom ζήτησε να επεκταθεί η επανεξέταση και στις συσκευές φωτοαντιγραφής συνηθισμένου χαρτιού με δυνατότητα αναπαραγωγής μεγαλύτερη των 75 φωτοαντιγράφων ανά λεπτό, σε χαρτί σχήματος Α4, συσκευές για τις οποίες ο κανονισμός 535/87 δεν επέβαλε δασμό αντιντάμπινγκ (άρθρο 1, παράγραφος 4, πρώτη περίπτωση του εν λόγω κανονισμού).

6 Με ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* στις 14 Αυγούστου 1992 (ΕΕ C 207, σ. 16), η Επιτροπή ανήγγειλε την έναρξη διαδικασίας επανεξετάσεως βάσει των άρθρων 14 και 15 του βασικού κανονισμού 1988. Σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού, τα μέτρα αντιντάμπινγκ εξακολούθησαν να ισχύουν εν αναμονή του αποτελέσματος της επανεξετάσεως.

7 Βάσει αυτής της επανεξετάσεως, που αφορούσε την περίοδο μεταξύ 1ης Ιουλίου 1991 και 30ής Ιουνίου 1992 και κατόπιν προτάσεως που υπέβαλε η Επιτροπή, αφού ζήτησε τη γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2380/95, της 2ας Οκτωβρίου 1995, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές συσκευών φωτοαντιγραφής

που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί, καταγωγής Ιαπωνίας (ΕΕ L 244, σ. 1, στο εξής: 2380/95). Ο δασμός αντιντάμπινγκ που επέβαλε ο κανονισμός 2380/95 ισχύει και για τις συσκευές φωτοαντιγραφής συνηθισμένου χαρτιού, ικανότητας αναπαραγωγής άνω των 75 φωτοαντιγράφων ανά λεπτό σε χαρτί σχήματος Α4.

8 Κατά το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, ο κανονισμός 2380/95 «λήγει δύο έτη μετά την έναρξη ισχύος του εκτός αν κατά την ημερομηνία αυτή εκκρεμεί διαδικασία επανεξέτασης των μέτρων που υιοθετούνται με τον παρόντα κανονισμό, οπότε και θα εξακολουθήσει να ισχύει μέχρις ότου η εν λόγω διαδικασία περατωθεί».

9 Συναφώς, στην παράγραφο 103 των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού αναφέρεται:

«Όσον αφορά την περίοδο εφαρμογής των μέτρων, το Συμβούλιο ανέφερε ότι, λόγω του ασυνήθιστα περίπλοκου χαρακτήρα αυτής της υπόθεσης, η εξέτασή της σημείωσε σημαντική καθυστέρηση: κατ' αρχήν, πέρασαν περίπου έξι μήνες μεταξύ της ανακοινώσεως της πρόθεσης της Επιτροπής να προβεί σε επανεξέταση των μέτρων και της πραγματικής έναρξης αυτής της επανεξέτασης. Εν συνεχεία, η ίδια η έρευνα επανεξέτασης η οποία άρχισε στις 14 Αυγούστου 1992, διήρκεσε πάνω από τρία έτη μέχρις ότου περατωθεί. Σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 3 [του βασικού κανονισμού 1988], ο αρχικός δασμός αντιντάμπινγκ που είχε επιβληθεί στις εισαγωγές συσκευών PPC από την Ιαπωνία, εξακολούθησε να ισχύει καθ' όλη τη διάρκεια. Επομένως, το Συμβούλιο θεωρεί εύλογο ότι, σ' αυτές τις εξαιρετικές συνθήκες, η περίοδος εφαρμογής των νέων μέτρων πρέπει να περιοριστεί ώστε να λήξει δύο έτη μετά την έναρξη ισχύος τους με την επιφύλαξη των διατάξεων που ισχύουν για την επανεξέταση.»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

10 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Δεκεμβρίου 1995.

11 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

12 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν σε ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 25ης Νοεμβρίου 1997.

13 Η επ' ακροατηρίου συζήτηση διεξήχθη ενώπιον του πρώτου πενταμελούς τμήματος συγκείμενου από τους A. Saggio, Πρόεδρο, B. Vesterdorf, C. W. Bellamy, R. M. Moura Ramos και J. Pirrung, δικαστές. Λόγω του διορισμού του A. Saggio ως γενικού εισαγγελέα στο Δικαστήριο, στις 4 Μαρτίου 1998, η παρούσα απόφαση εκδίδεται με διάσκεψη των τριών δικαστών που την υπογράφουν, σύμφωνα με το άρθρο 32, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

14 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να διατάξει την Επιτροπή και το Συμβούλιο να προσκομίσουν τα πρακτικά της συνεδριάσεως της επιτροπής αντιντάμπινγκ και του Συμβουλίου που αφορούν την έκδοση του κανονισμού 2380/95,

— να ακυρώσει το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2380/95,

— εφόσον παρίσταται αναγκαίο να διατάξει τη διατήρηση του δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με το άρθρο 1 του κανονισμού 2380/95 μέχρις ότου τα αρμόδια όργανα λάβουν τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου,

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

15 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως του άρθρου 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2380/95

Όσον αφορά τον λόγο ακυρώσεως ότι το Συμβούλιο δεν είναι αρμόδιο να θεσπίσει μέτρα αντιντάμπινγκ για περίοδο μικρότερη της πενταετίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

16 Αυτός ο λόγος ακυρώσεως χωρίζεται σε δύο σκέλη.

17 Με το πρώτο σκέλος, η προσφεύγουσα επικαλείται παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού 1988. Από τη σαφή και άνευ αιρέσεων διάταξη αυτή, που ορίζει ότι «(...) οι δασμοί αντιντάμπινγκ (...) παύουν να ισχύουν πέντε χρόνια μετά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος της τελευταίας τροποποιήσεως ή επιβεβαίωσής τους», προκύπτει ότι αυτή καθορίζει τη νόμιμη περίοδο εφαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ καθώς και την έναρξη της περιόδου εφαρμογής, περιλαμβανομένης και της περιπτώσεως που οι δασμοί αντιντάμπινγκ επιβεβαιώνονται κατόπιν διαδικασίας επανεξετάσεως. Κατά συνέπεια, ο περιορισμός σε δύο έτη της περιόδου εφαρμογής των δασμών αντιντάμπινγκ που προβλέπει το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2380/95 είναι παράνομος, δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν έχει την αρμοδιότητα να

παρεκκλίνει από την πενταετή περίοδο εφαρμογής με την τροποποίηση ή την επιβεβαίωση των μέτρων αντιντάμπινγκ στο πλαίσιο επανεξετάσεως.

18 Η ερμηνεία αυτή του άρθρου 15, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού 1988 επιβεβαιώνεται από την ανάλυση του ιστορικού της διατάξεως αυτής και των στόχων που εξυπηρετεί. Συγκεκριμένα, κατά το μέτρο του μπορεί να ληφθεί υπόψη το ιστορικό αυτής της μονοσήμαντης διατάξης, ενόψει της ερμηνείας της, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η παλαιά συμφωνία για την εφαρμογή του άρθρου 6 της γενικής συμφωνίας δασμών και εμπορίου (στο εξής: παλαιός κώδικας αντιντάμπινγκ), που εγκρίθηκε εξ ονόματος της Κοινότητος με την απόφαση 80/271/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Δεκεμβρίου 1979, περί συνάψεως των πολυμερών συμφωνιών που προκύπτουν από τις εμπορικές διαπραγματεύσεις 1973 έως 1979 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/019, σ. 1), δεν καθορίζει βεβαίως συγκεκριμένη περίοδο εφαρμογής για τους δασμούς αντιντάμπινγκ, αλλά στο άρθρο 9 ορίζει ότι «ο δασμός αντιντάμπινγκ θα παραμείνει σε ισχύ για όσο χρόνο είναι αναγκαίος και στο αναγκαίο μέτρο ώστε να εξουδετερώνει το ντάμπινγκ το οποίο προκαλεί ζημία». Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι ο κοινοτικός νομοθέτης καθόρισε σε πέντε έτη την περίοδο που θεωρείται αναγκαία προκειμένου να εξουδετερωθούν τα δυσμενή αποτελέσματα του ντάμπινγκ και να αποκατασταθεί η ομαλή λειτουργία του ανταγωνισμού. Τη διαπίστωση αυτή επιβεβαιώνει η παράγραφος 28 των αιτιολογικών σκέψεων του βασικού κανονισμού 1988 κατά την οποία «πρέπει να προβλεφθεί ότι, ύστερα από ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, τα μέτρα αντιντάμπινγκ και τα αντισταθμιστικά μέτρα καθίστανται ανίσχυρα, εκτός αν αποδεικνύεται ότι η διατήρησή τους είναι απαραίτητη».

19 Η προσφεύγουσα συνάγει εξ αυτού ότι το άρθρο 15, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού 1988 καθορίζει τόσο την κατώτατη όσο και την ανώτατη διάρκεια ισχύος ενός μέτρου αντιντάμπινγκ. Όσον αφορά την κατώτατη διάρκεια, σκοπός της είναι η νομική άμυνα και προστασία της κοινοτικής βιομηχανίας, η οποία κατ' αρχήν έχει ήδη υποστεί σημαντική ζημία και μάλιστα πριν από την επιβολή των μέτρων αντιντάμπινγκ. Επιπλέον, η ίδια διάρκεια προστασίας πέντε ετών επιβάλλεται οσάκις προκύπτει, μετά το πέρας της σχετικής περιόδου, ότι οι εισαγωγείς δεν εγκατέλειψαν τις πρακτικές ντάμπινγκ και ότι εξακολουθεί να προκαλείται ζημία.

20 Εξάλλου, με την παλαιότερη πρακτική του το Συμβούλιο καθόριζε πάντα, σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού 1988 σε πέντε

έτη τη διάρκεια ισχύος των μέτρων αντιντάμπινγκ ακόμη και στις περιπτώσεις που τα μέτρα αυτά επιβεβαιώθηκαν μετά από διαδικασίες επανεξετάσεως μεγάλης διάρκειας (βλ. π.χ. τον κανονισμό τον οποίο αφορά η απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Μαΐου 1995, Τ-163/94 και Τ-165/94, NTN Corporation και Koyo Seiko κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. II-1381).

21 Όταν το άρθρο 15, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού 1988 προβλέπει ότι ο αρχικός δασμός αντιντάμπινγκ εξακολουθεί να ισχύει εν αναμονή του αποτελέσματος της επανεξετάσεως, αυτό συνιστά κίνδυνο τον οποίο σύμφωνα με τη ρητή βούληση του κοινοτικού νομοθέτη οφείλουν να αναλάβουν οι υπεύθυνοι για το ντάμπινγκ εξαγωγείς. Το ίδιο ισχύει, κατά το άρθρο 15, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού 1988 και όσον αφορά τις διαδικασίες επανεξετάσεως που εκκρεμούν κατά τη λήξη της αρχικής περιόδου εφαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ. Επομένως η διάρκεια εφαρμογής ενός μέτρου αντιντάμπινγκ, αντίθετα με όσα αναφέρει η παράγραφος 103 των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού 2380/95, δεν μπορεί να εξαρτάται από τη διάρκεια της διαδικασίας επανεξετάσεως διότι η ίδια η διαδικασία εξαρτάται από ορισμένες περιστάσεις που είναι ανεξάρτητες της βουλήσεως της κοινοτικής βιομηχανίας.

22 Τέλος, «οι εξαιρετικές περιστάσεις» που επικαλείται το Συμβούλιο δεν μπορούν πάντως να δικαιολογήσουν τον περιορισμό της περιόδου εφαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ για τις συσκευές φωτοαντιγραφής ικανότητας αναπαραγωγής άνω των 75 αντιγράφων ανά λεπτό διότι, για τις συσκευές αυτές, ο δασμός αντιντάμπινγκ επιβλήθηκε για πρώτη φορά με τον κανονισμό 2380/95.

23 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η μείωση της περιόδου εφαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ συνιστά παραβίαση του νομικού συστήματος που θεσπίστηκε με τους βασικούς κανονισμούς αντιντάμπινγκ, και συγκεκριμένα προσβάλλει την κατανομή δικαιωμάτων και υποχρεώσεων μεταξύ της κοινοτικής βιομηχανίας και των επιχειρήσεων που εφαρμόζουν ντάμπινγκ. Συναφώς μνημονεύει τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) 3283/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, για την άμυνα κατά

των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 349, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός 1994), υπογραμμίζοντας ότι οι προηγούμενοι βασικοί κανονισμοί περιείχαν παρόμοιες διατάξεις.

24 Η προσφεύγουσα εκθέτει λεπτομερώς τις διαδικασίες με τις οποίες η κοινοτική βιομηχανία μπορεί να ασκήσει τα δικαιώματά της, με την υποβολή καταγγελίας (άρθρο 5 του βασικού κανονισμού 1994) ή αιτήσεως επανεξετάσεως (άρθρο 11 του βασικού κανονισμού 1994). Η καταγγελία και/ή η αίτηση επανεξετάσεως πρέπει να περιέχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία ώστε να δικαιολογείται η κίνηση διαδικασίας για την οποία, δηλαδή, την πρωτοβουλία και το βάρος αποδείξεως έχει η κοινοτική βιομηχανία. Άπαξ όμως επιβληθούν οι οριστικοί δασμοί, από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού 1994 προκύπτει ότι η κοινοτική βιομηχανία προστατεύεται από την πρακτική ντάμπινγκ επί πενταετία, εκτός αν κινηθεί η διαδικασία επανεξετάσεως.

25 Κατά το διάστημα των πέντε ετών από την ημερομηνία θέσεως σε ισχύ των οριστικών μέτρων αντιντάμπινγκ, την πρωτοβουλία και το βάρος αποδείξεως έχουν, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού 1994, οι επιχειρήσεις που κάνουν ντάμπινγκ.

26 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, μειώνοντας σε δύο έτη την περίοδο εφαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ, το Συμβούλιο έπληξε την ισορροπία που επιτυγχάνει ο βασικός κανονισμός μεταξύ των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων της κοινοτικής βιομηχανίας και των επιχειρήσεων που κάνουν ντάμπινγκ. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η κοινοτική βιομηχανία είναι υποχρεωμένη, μετά την πάροδο ενός έτους περίπου, να ξαναπάρει την πρωτοβουλία μιας αιτήσεως επανεξετάσεως, η μείωση της περιόδου εφαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ προσβάλλει την νομική προστασία της κοινοτικής βιομηχανίας και αντιστρέφει, χωρίς λόγο, το βάρος υποβολής αιτήσεως και αποδείξεως.

27 Το Συμβούλιο αμφισβητεί την ερμηνεία του άρθρου 15, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού 1988 που προτείνει η προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, αφού από την ίδια τη διατύπωση της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ παύουν να ισχύουν το αργότερο μετά πενταετία, η διάταξη δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως καθορίζουσα ελάχιστη διάρκεια εφαρμογής των δασμών αντιντάμπινγκ.

28 Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από το ιστορικό της διατάξεως. Πριν από την έκδοση του κανονισμού 2176/84 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1984, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 201, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός 1984), οι βασικοί κανονισμοί δεν περιείχαν καμία ειδική διάταξη σχετικά με τη διάρκεια εφαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ, πράγμα που σήμαινε ότι το Συμβούλιο μπορούσε να καθορίζει κατά την κρίση του τη διάρκεια αυτή. Υπό το παλαιό αυτό καθεστώς, η πρακτική του Συμβουλίου ήταν κατά κανόνα να μην περιορίζει τη διάρκεια ισχύος των μέτρων αντιντάμπινγκ, τα οποία εξακολουθούσαν να ισχύουν μέχρις ότου οι εξαγωγείς ζητήσουν επανεξέταση. Ωστόσο, ορισμένοι εξαγωγείς λησμονούσαν να ζητήσουν επανεξέταση ή δεν είχαν πλέον συμφέρον να το πράξουν, διότι, λόγου χάρη, δεν πραγματοποιούσαν πλέον εξαγωγές προς την Κοινότητα. Για τον λόγο αυτό περιελήφθη για πρώτη φορά στο άρθρο 15, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού 1984 διάταξη αντίστοιχη με τη διάταξη του άρθρου 15, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού 1988. Σύμφωνα με την παράγραφο 34 των αιτιολογικών σκέψεων του βασικού κανονισμού 1984 που αντιστοιχεί στην παράγραφο 28 των αιτιολογικών σκέψεων του βασικού κανονισμού 1988, σκοπός της διατάξεως αυτής ήταν «να προβλεφθεί ότι μετά από ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, τα μέτρα αντιντάμπινγκ και τα αντισταθμιστικά μέτρα θα καθίστανται ανίσχυρα εκτός αν αποδειχθεί ότι η διατήρησή τους είναι απαραίτητη».

29 Το Συμβούλιο φρονεί ότι, για λόγους ασφάλειας δικαίου και για να εξασφαλιστεί ένα ελάχιστο επίπεδο προστασίας της κοινοτικής βιομηχανίας, πρέπει να προβλέπεται συστηματικά πενταετής περίοδος εφαρμογής κατά την πρώτη επιβολή των μέτρων αντιντάμπινγκ έτσι ώστε η κοινοτική βιομηχανία να προστατεύεται τουλάχιστον κατά την περίοδο αυτή, η οποία κατά κανόνα επιμηκύνεται με την περίοδο εφαρμογής των προσωρινών μέτρων αντιντάμπινγκ. Κατά την κίνηση της διαδικασίας επανεξετάσεως δεν ισχύουν οι ίδιες θεωρήσεις, δεδομένου ότι, στην περίπτωση αυτή, η κοινοτική βιομηχανία έχει ήδη προστατευθεί επί ορισμένο διάστημα. Εξάλλου, δεδομένου ότι τα αρχικά μέτρα αντιντάμπινγκ εξακολουθούν να ισχύουν κατά τη διαδικασία επανεξετάσεως, η κοινοτική βιομηχανία προστατεύεται και κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας.

Εν προκειμένω, με τη θέσπιση των δασμών αντιντάμπινγκ διά του κανονισμού 2380/95, παρατάθηκε στην πραγματικότητα κατά πέντε έτη και οκτώ μήνες η ισχύς των δασμών αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον κανονισμό 535/87.

30 Η προηγούμενη πρακτική των κοινοτικών οργάνων όσον αφορά τον καθορισμό της περιόδου εφαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ που αποφασίζονται κατόπιν διαδικασίας επανεξετάσεως, αντίθετα με την άποψη της προσφεύγουσας, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι δεσμεύει το Συμβούλιο.

31 Τέλος, το γεγονός ότι ο κανονισμός 2380/95 επέβαλε για πρώτη φορά δασμό αντιντάμπινγκ στις συσκευές φωτοαντιγραφής συνηθισμένου χαρτιού και ικανότητας αναπαραγωγής άνω των 75 αντιγράφων ανά λεπτό, σε χαρτί σχήματος Α4, δεν αποκλείει τον καθορισμό περιόδου εφαρμογής του κανονισμού μικρότερης των πέντε ετών (βλ. παράγραφο 15 των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού).

32 Σχετικά με το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο καθορισμός διετούς περιόδου εφαρμογής του δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 2380/95, αντίθετα με την άποψη της προσφεύγουσας, δεν δημιουργεί κατάσταση στην οποία οι Ιάπωνες εξαγωγείς και η κοινοτική βιομηχανία δεν αγωνίζοντια επί ίσοις όροις.

33 Πράγματι, όσον αφορά την κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας, αυτή έτυχε πρόσθετης προστασίας λόγω του ότι ο δασμός αντιντάμπινγκ εξακολούθησε να ισχύει καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου επανεξετάσεως.

34 Αντιστρόφως, για τους Ιάπωνες εξαγωγείς, η κατά τη διαδικασία επανεξετάσεως διατήρηση σε ισχύ του δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 534/87 αποτέλεσε όχι αμελητέο πρόβλημα διότι αυτοί χρειάστηκε, πρώτον, να αναμείνουν την έκβαση της διαδικασίας επανεξετάσεως και, στη συνέχεια, ακόμη επί ένα χρόνο πριν μπορέσουν οι ίδιοι να υποβάλουν αίτηση επανεξετάσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

35 Πρέπει να σημειωθεί εξ αρχής ότι, καίτοι ο κανονισμός 2380/95 εκδόθηκε μετά την κατά την 1η Ιανουαρίου 1995 έναρξη της ισχύος του βασικού κανονισμού 1994, το άρθρο 24 του τελευταίου κανονισμού ορίζει ότι ο βασικός κανονισμός 1988 εξακολουθεί να εφαρμόζεται στις διαδικασίες επανεξετάσεως που κινήθηκαν πριν από την 1η Σεπτεμβρίου 1994. Δεδομένου ότι ο κανονισμός 2380/95 εκδόθηκε κατόπιν διαδικασίας επανεξετάσεως που είχε κινηθεί τον Αύγουστο 1992, η νομιμότητά του πρέπει να εκτιμηθεί με γνώμονα τις διατάξεις του βασικού κανονισμού 1988.

36 Το άρθρο 15, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού 1988 προβλέπει ότι «(...) οι δασμοί αντιντάμπινγκ (...) παύουν να ισχύουν πέντε χρόνια μετά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος τους ή της τελευταίας τροποποιήσεως ή επιβεβαίωσής τους».

37 Κατ' αρχάς, από τη γραμματική ερμηνεία της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι αυτή, προβλέποντας ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ «παύουν να ισχύουν» μετά πέντε έτη, καθορίζει ημερομηνία αυτόματης λήξης της ισχύος των δασμών αυτών και όχι μια υποχρεωτική ελάχιστη περίοδο εφαρμογής τους.

38 Η γραμματική ερμηνεία της διατάξεως αυτής δεν μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση διά της αναλύσεως του ιστορικού της, αντίθετα με τα επιχειρήματα που ανέπτυξε σχετικώς η προσφεύγουσα.

39 Συγκεκριμένα, μια διάταξη ισοδύναμη με τη διάταξη του άρθρου 15, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού 1988 περιελήφθη για πρώτη φορά στη ρύθμιση αντιντάμπινγκ με το άρθρο 15, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού 1984. Η παράγραφος 34 των αιτιολογικών σκέψεων του τελευταίου κανονισμού, που είναι πανομοιότυπη με την παράγραφο 28 των αιτιολογικών σκέψεων του βασικού κανονισμού 1988, αναφέροντας ότι «πρέπει να προβλεφθεί ότι ύστερα από ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, τα μέτρα αντιντάμπινγκ και τα αντισταθμιστικά μέτρα καθίστανται ανίσχυρα εκτός αν αποδειχθεί ότι η διατήρησή τους είναι απαραίτητη», στην πραγματικότητα δεν κάνει άλλο παρά να επιβεβαιώνει ότι η διάταξη αυτή ορίζει ημερομηνία αυτόματης λήξης της ισχύος των δασμών αντιντάμπινγκ.

40 Εξάλλου, ο παλαιότερος κώδικας αντιντάμπινγκ που ίσχυε κατά τον χρόνο της εκδόσεως του βασικού κανονισμού 1984, πρόβλεπε στο άρθρο 9, ότι «ο δασμός αντιντάμπινγκ θα παραμείνει σε ισχύ για όσο χρόνο είναι αναγκαίος και στο αναγκαίο μέτρο ώστε να εξουδετερώνει το ντάμπινγκ το οποίο προκαλεί ζημία». Η διάταξη αυτή, σύμφωνα με τη διατύπωσή της, αναφέρεται ακριβώς μόνο στην ανώτατη διάρκεια εφαρμογής των δασμών αντιντάμπινγκ.

41 Στη συνέχεια πρέπει να εξεταστεί αν, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, από την οικονομία και τους σκοπούς του βασικού κανονισμού 1988 προκύπτει ότι το άρθρο 15, παράγραφος 1, αυτού έχει την έννοια ότι καθορίζει υποχρεωτική ελάχιστη περίοδο εφαρμογής των δασμών αντιντάμπινγκ.

42 Συναφώς πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι οι παράγραφοι 2 έως 4 του άρθρου 15 του βασικού κανονισμού 1988 αναφέρονται σιωπηρώς στην πενταετή περίοδο που προβλέπει η παράγραφος 1 του άρθρου αυτού. Συγκεκριμένα το άρθρο 15, παράγραφος 4, ορίζει:

«Εφόσον μέτρο κατά το άρθρο 14 βρίσκεται υπό επανεξέταση κατά τη λήξη της σχετικής πενταετούς περιόδου, το μέτρο εξακολουθεί να ισχύει εν αναμονή του αποτελέσματος που θα προκύψει από την επανεξέταση. Σχετική ανακοίνωση δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* πριν από τη λήξη της σχετικής πενταετούς περιόδου.»

43 Αν όμως, όπως αποδεικνύει η διατύπωση αυτή, οι παράγραφοι 2 έως 4 του άρθρου 15 του βασικού κανονισμού 1988 στηρίζονται στη σκέψη ότι η πενταετία αποτελεί τη συνήθη περίοδο εφαρμογής των οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ, οι διατάξεις αυτές δεν μπορούν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι, αντίθετα με ό,τι προκύπτει από τη γραμματική ερμηνεία του άρθρου 15, παράγραφος 1, του κανονισμού, πρέπει να θεωρηθεί ως υποχρεωτική ελάχιστη περίοδος εφαρμογής των οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ.

44 Όσον αφορά τη σχέση μεταξύ δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των επιχειρήσεων που κάνουν ντάμπινγκ, αφενός, και της κοινοτικής βιομηχανίας, αφετέρου, όπως αυτή προκύπτει από τον βασικό κανονισμό, πρέπει να σημειωθεί ότι το ίδιο το Συμβούλιο υποστήριξε ότι πρέπει εκ συστήματος να προβλέπεται πενταετής περίοδος εφαρμογής για τα οριστικά μέτρα αντιντάμπινγκ που θεσπίζονται για πρώτη φορά και τούτο προκειμένου να εξασφαλιστεί η επαρκής προστασία της κοινοτικής βιομηχανίας.

45 Ωστόσο, τίποτα δεν επιτρέπει να θεωρηθεί ότι το νομικό σύστημα που θέσπισε ο βασικός κανονισμός αποκλείει, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα με το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, το δικαίωμα του Συμβουλίου, σε ειδικές περιπτώσεις και εφόσον υπάρχουν αντικειμενικοί λόγοι που το δικαιολογούν, να καθορίζει μικρότερη της πενταετίας περίοδο εφαρμογής ενός κανονισμού που επιβάλλει οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ, τουλάχιστον οσάκις πρόκειται για οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ που θεσπίζονται κατόπιν διαδικασίας επανεξετάσεως των αρχικώς επιβληθέντων μέτρων. Πράγματι, η εξουσία θεσπίσεως μέτρων αντιντάμπινγκ την οποία έχει το Συμβούλιο δυνάμει του βασικού κανονισμού πρέπει να θεωρηθεί ως ενσωματώνουσα σιωπηρώς την εξουσία χρονικού περιορισμού της διάρκειας εφαρμογής των μέτρων αυτών, αν ο περιορισμός συνάδει προς τους στόχους που επιδιώκει ο κανονισμός και προς την κατανομή των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων μεταξύ των ενδιαφερομένων μερών, όπως αυτός την καθορίζει.

46 Βάσει των προεκτεθέντων, το άρθρο 15, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού 1988 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το Συμβούλιο διαθέτει

εξουσία εκτιμήσεως στο πλαίσιο της οποίας μπορεί να καθορίζει σε λιγότερο από πέντε έτη την περίοδο εφαρμογής των οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ που επιβάλλονται κατόπιν διαδικασίας επανεξετάσεως των αρχικώς επιβληθέντων μέτρων αν, λόγω ιδιαιτέρων περιστάσεων, ο περιορισμός αυτός αποτελεί τον καλύτερο τρόπο προκειμένου να ληφθούν υπόψη τα αντιτιθέμενα συμφέροντα των μετεχόντων στη διαδικασία και να διατηρηθεί η μεταξύ τους ισορροπία που επιδιώκει ο βασικός κανονισμός.

47 Πρέπει να σημειωθεί ότι μόνο το γεγονός ότι, πριν από την έκδοση του κανονισμού 2380/95, το Συμβούλιο δεν έκανε χρήση σε άλλες περιπτώσεις της εξουσίας εκτιμήσεως, δυνάμει της οποίας μπορεί να καθορίζει μικρότερη της πενταετίας περίοδο εφαρμογής των οριστικών μέτρων αντιντάμπινγκ που επιβάλλονται κατόπιν διαδικασίας επανεξετάεως των αρχικώς επιβληθέντων μέτρων, δεν ασκεί επιρροή και τούτο μάλιστα καθόσον, κατά το ίδιο το Συμβούλιο, πρόκειται για εξουσία εκτιμήσεως την οποία μπορεί να επικαλεστεί μόνον αν συντρέχουν ιδιαίτερες περιστάσεις.

48 Σημειωτέον επιπλέον ότι, κατά το μέτρο που η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι το Συμβούλιο είχε στη συγκεκριμένη περίπτωση το δικαίωμα να περιορίσει σε δύο έτη την περίοδο εφαρμογής των δασμών αντιντάμπινγκ που επέβαλε ο κανονισμός 2380/95, τα σχετικά επιχειρήματα της πρέπει να εξεταστούν στο πλαίσιο των άλλων λόγων ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα. Πράγματι, δεδομένου ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως στηρίζεται στο ότι το Συμβούλιο δεν έχει κατ' αρχήν την εξουσία να καθορίζει περίοδο εφαρμογής των δασμών αντιντάμπινγκ μικρότερη της πενταετίας, τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να θεωρηθούν αλυσιτελή στο παρόν πλαίσιο.

49 Κατόπιν των ανωτέρω ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά τους λόγους ακυρώσεως της πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως και της παραβιάσεως του άρθρου 190 της Συνθήκης

Επιχειρήματα των διαδίκων

50 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ακόμη και αν υποτεθεί ότι το Συμβούλιο έχει, quod non, εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά τον καθορισμό της περιόδου εφαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση περιορίζοντας την περίοδο εφαρμογής του κανονισμού 2380/95.

51 Η διαδικασία επανεξετάσεως δεν μπορεί να συνιστά «εξαιρετική περίσταση» δικαιολογούσα τη μείωση της περιόδου εφαρμογής του μέτρου αντιντάμπινγκ. Αν ληφθεί υπόψη το πολύπλοκο της διαδικασίας σχετικά με τους δασμούς αντιντάμπινγκ επί των συσκευών φωτοαντιγραφής και οι αναγκαίες έρευνες που διεξήγαγε η Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι μια περίοδος επανεξετάσεως τριών ετών είναι εξαιρετική. Εξάλλου, δεν ασκεί επιρροή το αν μια έρευνα που διαρκεί πάνω από τρία έτη είναι ή όχι ασυνήθης διότι αυτό που έχει σημασία είναι το γεγονός ότι η διάρκεια μιας διαδικασίας επανεξετάσεως καθορίζεται τελικά από τα κοινοτικά όργανα.

52 Ισχυριζόμενο ότι οι κοινοτικοί παραγωγοί προστατεύονται καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας επανεξετάσεως, το Συμβούλιο αγνοεί τη νομική φύση της διαδικασίας αυτής. Πράγματι, όταν το άρθρο 15, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι το μέτρο εξακολουθεί να ισχύει εν αναμονή του αποτελέσματος που θα προκύψει από την επανεξέταση, αυτή η διατήρηση της ισχύος του συνδέεται με την έκβαση της διαδικασίας επανεξετάσεως διότι αν η επανεξέταση οδηγήσει, λόγου χάρη, στη διαπίστωση ότι οι εξαγωγείς δεν κάνουν πλέον ντάμπινγκ, τα μέτρα καταργούνται και επιστρέφονται στους εξαγωγείς, κατ' αρχήν και κατόπιν αιτήσεώς τους, οι δασμοί αντιντάμπινγκ που κατέβαλλαν κατά τη διάρκεια της έρευνας.

53 Επιπλέον η προσφεύγουσα αμφισβητεί τον ισχυρισμό του Συμβουλίου ότι η διάρκεια της έρευνας και η διατήρηση, κατά την περίοδο αυτή, της ισχύος των δασμών αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον κανονισμό 535/87 προκάλεσαν όχι αμελητέο πρόβλημα στους εισαγωγείς. Πράγματι οι εισαγωγείς επιδίωξαν με κάθε τρόπο να παρατείνουν με τις παρεμβάσεις τους τη περίοδο επανεξετάσεως διότι μια ταχύτερη τυχόν εξέλιξη της διαδικασίας αυτής παρουσίαζε γι' αυτούς μόνο μειονεκτήματα. Οι εξαγωγείς γνώριζαν ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ θα επεκτείνονταν πιθανότατα και στις συσκευές φωτοαντιγραφής συνηθισμένου χαρτιού και ικανότητας αναπαραγωγής άνω των 75 αντιγράφων ανά λεπτό και ότι η διαδικασία θα οδηγούσε σε αύξηση του δασμού αντιντάμπινγκ. Αντιστρόφως η κοινοτική βιομηχανία των κατασκευαστών συσκευών φωτοαντιγραφής είχε ιδιαίτερο συμφέρον στην ταχεία περάτωση της διαδικασίας επανεξετάσεως και στη λήψη νέων μέτρων αντιντάμπινγκ.

54 Δεδομένου ότι η εξάλειψη του ντάμπινγκ πρέπει να καθιστά δυνατή την αποκατάσταση συνθηκών θεμιτού ανταγωνισμού και ανοικτής προσβάσεως στην αγορά και την εξάλειψη της στρεβλώσεως του ανταγωνισμού που προκαλείται από παράνομες εμπορικές πρακτικές, μόνο το ζήτημα αν, λαμβανομένης υπόψη της εκβάσεως της διενεργηθείσας επανεξέτασης, ήταν αναγκαία η λήψη (νέων) μέτρων αντιντάμπινγκ προκειμένου να αντισταθμιστεί το ζημιογόνο ντάμπινγκ έπρεπε να προσδιοριστεί στο πλαίσιο της εξουσίας εκτιμήσεως του Συμβουλίου. Συναφώς το Συμβούλιο όφειλε να εξετάσει αν οι σκοποί που επιδίωκαν τα μέτρα αντιντάμπινγκ μπορούσαν να επιτευχθούν αν η περίοδος εφαρμογής τους μειωνόταν σε δύο έτη.

55 Όλα τα κρίσιμα στοιχεία έπρεπε να υπαγορεύσουν στο Συμβούλιο τον καθορισμό νέας πενταετούς περιόδου εφαρμογής, αρχομένης από την ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του κανονισμού 2380/95. Ως προς αυτό το σημείο η προσφεύγουσα αναπτύσσει τρεις σειρές επιχειρημάτων.

56 Με μια πρώτη σειρά επιχειρημάτων, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι κοινοτικές αρχές κατέληξαν στο συμπέρασμα, κατόπιν της διενεργηθείσας επανεξέτασης, ότι οι Ιάπωνες εξαγωγείς είχαν ενισχύσει την πρακτική ντάμπινγκ που ακολουθούσαν, ότι η ζημία της κοινοτικής βιομηχανίας είχε επιδεινωθεί και ότι το συμφέρον προστασίας της κοινοτικής βιομηχανίας ήταν για τον λόγο αυτό μεγαλύτερο.

57 Πράγματι, από τις διαπιστώσεις των κοινοτικών αρχών προκύπτει ότι τα περιθώρια ντάμπινγκ ήταν, για κάθε εμπλεκόμενο εξαγωγέα, αισθητά υψηλότερα από το ποσοστό του αρχικού δασμού αντιντάμπινγκ διότι το μέσο σταθμισμένο περιθώριο του ντάμπινγκ ήταν 41 % (βλ. παραγράφους 76 και 78 των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού 2380/95). Η προσφεύγουσα συμπεραίνει ότι οι Ιάπωνες εξαγωγείς είχαν ενισχύσει την πρακτική ντάμπινγκ και για τον λόγο αυτό το Συμβούλιο όφειλε να καθορίσει δασμούς αντιντάμπινγκ λαμβάνοντας υπόψη αυτές τις νέες διαπιστώσεις.

58 Επιπλέον, η ζημία που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία επιτάθηκε. Όσον αφορά το σύνολο των συσκευών φωτοαντιγραφής, θεωρουμένων ως ομοειδών προϊόντων, αποδεικνύεται ειδικότερα ότι οι κύριοι οικονομικοί δείκτες της κοινοτικής οικονομίας επιδεινώθηκαν σημαντικά μεταξύ 1988 και του τέλους της περιόδου έρευνας, τόσο η παραγωγή (μείον 16 %) όσο και το μερίδιο της αγοράς (μειώθηκε από 15,4 σε 12,4 %) καθώς και η αποδοτικότητα των πωλήσεως των συσκευών φωτοαντιγραφής συνηθισμένου χαρτιού (μειώθηκε από 11,1 σε 2,7 %) (παράγραφοι 33 έως 35 των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού 2380/95). Παρά τη μείωση του όγκου των εξαγωγών προελεύσεως Ιαπωνίας, η Επιτροπή διαπίστωσε επιπλέον σημαντικά περιθώρια πωλήσεων σε χαμηλότερες τιμές (παράγραφοι 42 και 43 των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού). Βάσει των διαπιστώσεων αυτών, το Συμβούλιο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η παύση της ισχύος του δασμού αντιντάμπινγκ θα προκαλέσει επανεμφάνιση σημαντικής ζημίας (βλ. ιδίως παράγραφους 81 και 87 των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού).

59 Τέλος, το Συμβούλιο διαπίστωσε, αφενός, το αυξημένο συμφέρον της Κοινότητας στη διατήρηση ευρωπαϊκής παραγωγής συσκευών φωτοαντιγραφής και, αφετέρου, ότι η λήξη της ισχύος των δασμών θα ωθήσει τους Ιάπωνες εξαγωγείς να μειώσουν την παραγωγή τους εντός της Κοινότητας ώστε να μειωθούν αισθητά τα αποθέματα που υπάρχουν στην Ιαπωνία και να βελτιώσουν εκεί το παραγωγικό τους δυναμικό (παράγραφοι 88 και επ. των αιτιολογικών σκέψεων).

60 Η προσφεύγουσα συμπεραίνει ότι οποιοσδήποτε περιορισμός της περιόδου εφαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ προσκρούει στις διαπιστώσεις των ίδιων των κοινοτικών αρχών που έγιναν στο πλαίσιο της διαδικασίας επανεξετάσεως. Η σχέση μεταξύ των διαπιστώσεων αυτών και της διάρκειας εφαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ δεν προκύπτει μόνο από το άρθρο 15, παράγραφος 1,

του βασικού κανονισμού 1988 αλλά αναδεικνύεται, a fortiori, από το γεγονός ότι το ντάμπινγκ και η ζημία που προκαλείται στην κοινοτική βιομηχανία επιτάθηκαν σημαντικά αντί να εξαλειφθούν, κατά τη διάρκεια της περιόδου εφαρμογής του κανονισμού 535/87.

61 Με μια δεύτερη σειρά επιχειρημάτων, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο αγνόησε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των συσκευών φωτοαντιγραφής με ικανότητα αναπαραγωγής άνω των 75 αντιγράφων ανά λεπτό, που προστατεύονται για πρώτη φορά από τις εισαγωγές που αποτελούν αντικείμενο αντιντάμπινγκ, με τον κανονισμό 2380/95. Οι συσκευές που ανήκουν σε αυτή την κατηγορία ανώτερης τεχνολογίας αποτέλεσαν το αντικείμενο μιας ιδιαίτερα επιθετικής πολιτικής των Ιαπώνων εξαγωγέων και το γεγονός ότι γι' αυτή την κατηγορία συσκευών επιβλήθηκε δασμός αντιντάμπινγκ μόνον για δύο έτη πρέπει, υπό τις συνθήκες αυτές, να θεωρηθεί ότι δεν ανταποκρίνεται στις διαπιστώσεις των ιδίων των κοινοτικών αρχών.

62 Η κατηγορία των συσκευών φωτοαντιγραφής συνηθισμένου χαρτιού με ικανότητα αναπαραγωγής άνω των 75 αντιγράφων ανά λεπτό έχει ιδιαίτερη σημασία για τους κοινοτικούς παραγωγούς. Με τον κανονισμό 2380/95 (παράγραφοι 42 και 46 των αιτιολογικών σκέψεων) το Συμβούλιο και η Επιτροπή διαπίστωσαν ακριβώς ότι ο τομέας αυτός χαρακτηρίζεται τόσο από σημαντική αύξηση των εισαγωγών όσο και από αύξηση του περιθωρίου πωλήσεων σε χαμηλότερες τιμές.

63 Η προσφεύγουσα δεν ζητεί «ιδιαίτερη ρύθμιση» για τις συσκευές αυτές, αλλά απλώς την εφαρμογή του γενικού κανόνα του άρθρου 15, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού 1988. Πράγματι, το ίδιο το Συμβούλιο δέχεται ότι, για λόγους ασφάλειας δικαίου και ελάχιστης προστασίας, πρέπει να προβλέπεται πενταετής περίοδος εφαρμογής για τα μέτρα που επιβάλλονται για πρώτη φορά.

64 Επιπλέον, η απουσία αιτιολογίας της αποφάσεως του Συμβουλίου να περιορίσει επίσης σε δύο έτη την περίοδο εφαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ για τις εν λόγω συσκευές συνιστά παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης.

65 Τέλος, ορισμένοι Ιάπωνες παραγωγοί είχαν δημιουργήσει, πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 2380/95, σημαντικά αποθέματα τέτοιων συσκευών και κατ' αυτό τον τρόπο καταστρατήγησαν παρέκαμψε τα μέτρα αντιντάμπινγκ.

66 Με μια τρίτη σειρά επιχειρημάτων, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο περιορισμός σε δύο έτη της περιόδου εφαρμογής του κανονισμού 2380/95 συνιστά επικίνδυνο προηγούμενο ικανό να προκαλέσει σοβαρή μείωση της αποτελεσματικότητας του μηχανισμού αντιντάμπινγκ. Αυτό συμβαίνει ιδίως οσάκις, παρά το ότι η κατάσταση χαρακτηρίζεται από ενίσχυση του ντάμπινγκ, επίταση της ζημίας και έντονο συμφέρον της Κοινότητας στη διατήρηση ενός σημαντικού βιομηχανικού τομέα, τα κοινοτικά όργανα μειώνουν τη διάρκεια εφαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ. Αντίθετα με όσα ισχυρίζεται το Συμβούλιο, τα επιχειρήματα αυτά δεν στηρίζονται σε καθαρά πολιτικές θεωρήσεις.

67 Το Συμβούλιο επισημαίνει, κατ' αρχάς, ότι στην παράγραφο 103 των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού 2380/95 αναφέρει ότι τα στοιχεία που το ώθησαν να καθορίσει, κατ' εξαίρεση, σε δύο έτη την περίοδο εφαρμογής του κανονισμού ήταν η ασυνήθιστα μεγάλη διάρκεια της διαδικασίας επανεξετάσεως καθώς και το γεγονός ότι ο δασμός αντιντάμπινγκ εξακολούθησε να ισχύει κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας. Στην πραγματικότητα δηλαδή ο κανονισμός 2380/95 παρέτεινε την περίοδο εφαρμογής του δασμού αντιντάμπινγκ κατά πέντε έτη και οκτώ μήνες και, κατά συνέπεια, η τωρινή κατάσταση της προσφεύγουσας είναι ευνοϊκότερη παρά αν το Συμβούλιο είχε αμέσως παρατείνει κατά πέντε έτη την περίοδο εφαρμογής του αρχικού δασμού αντιντάμπινγκ.

68 Όσον αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας επανεξετάσεως, αυτή υπήρξε πράγματι ασυνήθιστα μεγάλη, πράγμα που επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι η διαδικασία που οδήγησε στην διά του κανονισμού 535/87 επιβολή του αρχικού δασμού αντιντάμπινγκ είχε διαρκέσει μόνο ενάμισι έτος.

69 Τα άλλα στοιχεία, εκτός της διάρκειας της διαδικασίας επανεξετάσεως, που επικαλείται η προσφεύγουσα για να αποδείξει ότι η περίοδος εφαρμογής του κανονισμού 2380/95 δεν έπρεπε να περιοριστεί, δεν είναι ικανά να θίξουν την εκτίμηση του Συμβουλίου.

70 Πρώτον, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με τη φερομένη επιδείνωση του ντάμπινγκ και της ζημίας που υφίσταται η κοινοτική βιομηχανία καθώς και το αυξημένο συμφέρον της Κοινότητας στηρίζονται κυρίως στις διαπιστώσεις που περιέχει ο ίδιος ο κανονισμός 2380/95. Ωστόσο, δεν υπάρχει καμία σχέση μεταξύ των στοιχείων αυτών και του καθορισμού της περιόδου εφαρμογης του δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον εν λόγω κανονισμό.

71 Δεύτερον, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι στην παράγραφο 15 των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού 2380/95 εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους δεν ήταν δυνατό να προβλεφθεί ιδιαίτερη ρύθμιση για τις συσκευές φωτοαντιγραφής με ικανότητα αναπαραγωγής άνω των 75 αντιγράφων ανά λεπτό. Αφού επομένως δεν ήταν δυνατό να καθοριστεί διαφορετική περίοδος εφαρμογής του δασμού αντιντάμπινγκ για τις συσκευές αυτές, ήταν περιττή η παράθεση ιδιαίτερης αιτιολογίας στον κανονισμό 2380/95 ως προς αυτό το στοιχείο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

72 Εξ αρχής πρέπει να διαπιστωθεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί βασίμως να υποστηρίξει ότι η διάρκεια της διαδικασίας επανεξετάσεως υπήρξε εν προκει-

μένω ασυνήθιστα μεγάλη. Αρκεί να σημειωθεί ότι το άρθρο 7, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού 1988 ορίζει ότι «η έρευνα περατώνεται είτε με την ολοκλήρωσή της είτε με τη λήψη οριστικού μέτρου. Ολοκληρώνεται κανονικά εντός προθεσμίας ενός έτους μετά την έναρξη της διαδικασίας». Η Επιτροπή όμως ανήγγειλε την έναρξη της διαδικασίας επανεξετάσεως στις 14 Αυγούστου 1992 δηλαδή περίπου έξι μήνες μετά την δημοσίευση, στις 11 Φεβρουαρίου 1992, της ανακοινώσεως με την οποία εκδήλωσε την πρόθεσή της να κινήσει τη διαδικασία επανεξετάσεως. Στη συνέχεια, η διαδικασία επανεξετάσεως διήρκεσε από τον Αύγουστο 1992 μέχρι τον Οκτώβριο 1995 δηλαδή 38 μήνες.

73 Υπό τις συνθήκες αυτές πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, αν η ασυνήθιστα μεγάλη διάρκεια της διαδικασίας επανεξετάσεως αποτέλεσε στοιχείο που το Συμβούλιο ευλόγως μπορούσε να λάβει υπόψη για τον καθορισμό της διάρκειας εφαρμογής των οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ που επέβαλε κατόπιν της επανεξετάσεως. Προς τούτο, πρέπει να προσδιοριστούν οι συνέπειες αυτής της ασυνήθιστα μεγάλης διάρκειας της διαδικασίας για τις επιχειρήσεις που υπόκεινται στον δασμό αντιντάμπινγκ, αφενός, και για για την κοινοτική βιομηχανία, αφετέρου.

74 Όσον αφορά τις υποκείμενες στον δασμό αντιντάμπινγκ επιχειρήσεις, τα οριστικά μέτρα αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον κανονισμό 535/87 παρέμειναν σε ισχύ καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας επανεξετάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού 1988. Επιπλέον, ακόμη και αν η διενεργηθείσα επανεξέταση αφορούσε την περίοδο από την 1η Ιουλίου 1991 μέχρι τις 30 Ιουνίου 1992, η επιβολή νέων οριστικών μέτρων με τον κανονισμό 2380/95 είχε ως συνέπεια ότι οι υποκείμενες στα μέτρα αντιντάμπινγκ επιχειρήσεις δεν είχαν τη δυνατότητα να ζητήσουν την κίνηση νέας διαδικασίας επανεξετάσεως πριν από τον Οκτώβριο του 1996. Συγκεκριμένα, το άρθρο 14, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού 1988 ορίζει ότι η αίτηση επανεξετάσεως μπορεί να υποβληθεί «υπό την προϋπόθεση ότι παρήλθε ένα τουλάχιστον έτος από την περάτωση της έρευνας».

75 Επομένως, λόγω της διάρκειας της διαδικασίας επανεξετάσεως εξασφαλίστηκε η προστασία της κοινοτικής βιομηχανίας κατά της πρακτικής ντάμπινγκ τουλάχιστον μέχρι τον Οκτώβριο του 1996.

76 Επομένως, ορθώς το Συμβούλιο θεώρησε ότι η ασυνήθιστα μεγάλη διάρκεια της διαδικασίας επανεξετάσεως επηρέασε την έννομη κατάσταση των μετεχόντων στη διαδικασία και δη εις βάρος των υποκειμένων στα μέτρα αντιντάμπινγκ επιχειρήσεων.

77 Κατά συνέπεια, η ασυνήθιστα μεγάλη διάρκεια της διαδικασίας επανεξετάσεως αποτέλεσε στοιχείο ικανό να δικαιολογήσει περιορισμό της περιόδου εφαρμογής των οριστικών μέτρων αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν κατόπιν της εν λόγω διαδικασίας. Επιπλέον, το Συμβούλιο δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υπερέβη τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεώς του κρίνοντας ότι, λαμβανομένης υπόψη της διάρκειας της διαδικασίας επανεξετάσεως, η διετής περίοδος εφαρμογής του κανονισμού 2380/95 ήταν εύλογη. Πράγματι, η επιβολή νέων οριστικών μέτρων με τον κανονισμό 2380/95 είχε ως συνέπεια ότι, με την επιφύλαξη της υποβολής αιτήσεως επανεξετάσεως των μέτρων που επέβαλε ο κανονισμός αυτός, η κοινοτική βιομηχανία θα προστατευόταν από τις πρακτικές ντάμπινγκ μέχρι τον Οκτώβριο του 1997, δηλαδή επί περίοδο άνω των πέντε ετών μετά την παύση της ισχύος του αρχικού δασμού αντιντάμπινγκ.

78 Στη συνέχεια, πρέπει να εξεταστεί αν τα λοιπά στοιχεία που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα έπρεπε να υπαγορεύσουν στο Συμβούλιο, παρά την ασυνήθιστα μεγάλη διάρκεια της διαδικασίας επανεξετάσεως, να μην περιορίσει σε δύο έτη την περίοδο εφαρμογής του κανονισμού 2380/95.

79 Συναφώς υπογραμμίζεται, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε το παραμικρό αποδεικτικό στοιχείο για να στηρίξει τον ισχυρισμό της ότι η διαδικασία επανεξετάσεως καθυστέρησε λόγω των παρελκυστικών ενεργειών των υποκειμένων στο δασμό αντιντάμπινγκ επιχειρήσεων.

80 Δεύτερον, είναι απορριπτέα η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, ότι οι διαπιστώσεις των κοινοτικών αρχών που έγιναν στο πλαίσιο της έρευνας σχετικά με το ντάμπινγκ, την ζημία που προκαλεί και το συμφέρον της Κοινότητας έπρεπε να ωθήσουν το Συμβούλιο να ανανεώσει τον δασμό αντιντάμπινγκ για νέα πενταετία.

81 Συναφώς πρέπει να σημειωθεί ότι η διενεργηθείσα επανεξέταση αφορούσε την περίοδο μεταξύ 1ης Ιουλίου 1991 και 30ής Ιουνίου 1992. Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι τα μέτρα αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον κανονισμό 535/87 παρέμειναν σε ισχύ καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας επανεξετάσεως. Τέλος, η κρίση του Συμβουλίου ότι έπρεπε, αφενός, να μην αφήσει να λήξουν τα επιβληθέντα με τον κανονισμό 535/87 μέτρα αντιντάμπινγκ και, αφετέρου, να επιβεβαιώσει το ποσοστό του δασμού αντιντάμπινγκ που καθόρισε ο εν λόγω κανονισμός στηρίχθηκε ακριβώς στις διαπιστώσεις των κοινοτικών αρχών. Με τον καθορισμό διετούς περιόδου εφαρμογής του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 2380/95, η κοινοτική βιομηχανία προστατεύθηκε από τις πρακτικές ντάμπινγκ επί περίοδο άνω των πεντέμισι ετών μετά την ημερομηνία κατά την οποία θα είχε παύσει η εφαρμογή του δασμού αντιντάμπινγκ που θεσπίστηκε με τον κανονισμό 535/87, δηλαδή τον Φεβρουάριο του 1992 αν δεν είχε κινηθεί η διαδικασία επανεξετάσεως.

82 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν μπορεί βασίμως να ισχυριστεί ότι οι εν λόγω διαπιστώσεις έπρεπε να ληφθούν υπόψη για τον καθορισμό της περιόδου εφαρμογής των νέων οριστικών μέτρων αντιντάμπινγκ. Σημειωτέον συναφώς ότι, καίτοι οι εν λόγω διαπιστώσεις υπήρξαν κρίσιμες για τον καθορισμό του ποσοστού του δασμού αντιντάμπινγκ με τον κανονισμό 2380/95, η προσφεύγουσα δεν ζητεί την ακύρωση του ποσοστού αυτού.

83 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η περίοδος εφαρμογής των νέων μέτρων αντιντάμπινγκ δεν έπρεπε να περιοριστεί δεδομένου ότι, για τις συσκευές φωτοαντιγραφής με ικανότητα αναπαραγωγής άνω των 75 αντιγράφων ανά λεπτό σε χαρτί σχήματος Α4, ο κανονισμός 2380/95 επέβαλε δασμό αντιντάμπινγκ για πρώτη φορά. Ο δασμός αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 535/87 δεν έπληξε τις συσκευές αυτές διότι, κατά τον χρόνο εκείνο, δεν γίνονταν εισαγωγές τέτοιων συσκευών από την Ιαπωνία, αφενός, και, αφετέρου, η κοινοτική βιομηχανία δεν παρήγε συσκευές φωτοαντιγραφής με ταχύτητα αναπαραγωγής άνω των 75 φωτοαντιγράφων ανά λεπτό.

84 Όμως, σύμφωνα με το αίτημα της προσφεύγουσας, η διαδικασία επανεξετάσεως επεκτάθηκε και στις συσκευές φωτοαντιγραφής με ταχύτητα αναπαραγωγής άνω των 75 αντιγράφων ανά λεπτό σε χαρτί σχήματος Α4. Συναφώς η παράγραφος 15, τρίτο εδάφιο, των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού 2380/95 ορίζει:

«Το να διενεργηθούν δύο χωριστές διαδικασίες για το ίδιο προϊόν καταγωγής της ίδιας χώρας δεν είναι λογικό, και είναι αντίθετο προς το σύστημα που προβλέπεται από τον [βασικό κανονισμό 1988] και οδηγεί σε αποκλίνοντα αποτελέσματα. Στην περίπτωση των συσκευών PPC από την Ιαπωνία, η επανεξέταση των υφισταμένων μέτρων κινήθηκε και διενεργήθηκε σύμφωνα με τα άρθρα 14 και 15, με βάση την άποψη ότι το άρθρο 15 πρέπει να εξετάζεται μόνον σε συνδυασμό με το άρθρο 14. Οι επανεξετάσεις των μέτρων με βάση αυτές τις διατάξεις μπορεί να οδηγήσου στην τροποποίησή τους. Εάν, μετά από μια επανεξέταση, τα υφιστάμενα μέτρα δεν μπορούν να τροποποιηθούν για να συμπεριληφθούν στο πεδίο εφαρμογής τους νέοι τύποι του ιδίου προϊόντος, μπορεί να διαστρεβλωθεί η αποτελεσματικότητα αυτών των μέτρων.»

85 Αφού οι συσκευές φωτοαντιγραφής μεγάλης ταχύτητας περιελήφθησαν στη διαδικασία επανεξετάσεως με την αιτιολογία ότι θα ήταν παράλογη και θα έπληττε την πρακτική αποτελεσματικότητα των μέτρων αντιντάμπινγκ η πρόβλεψη δύο διαφορετικών συστημάτων για πρακτικές ντάμπινγκ σχετικά με ομοειδή προϊόντα καταγωγής της ίδιας χώρας, το Συμβούλιο ορθώς θεώρησε ότι έπρεπε να καθοριστεί ίδια περίοδος εφαρμογής του δασμού αντιντάμπινγκ για όλες τις συσκευές φωτοαντιγραφής τις οποίες αφορούσε η διαδικασία.

86 Επιπλέον, δεδομένου ότι ο κανονισμός 2380/95 εκδόθηκε μετά την έκβαση διαδικασίας επανεξετάσεως των αρχικώς επιβληθέντων μέτρων, διαδικασίας που επεκτάθηκε στις συσκευές μεγάλης ταχύτητας κατόπιν ρητού αιτήματος της προσφεύγουσας, το Συμβούλιο δεν υπερέβη την οικεία εξουσία εκτιμήσεως, κρίνοντας ότι η επέκταση της διαδικασίας επανεξετάσεως και στις συσκευές αυτές δεν δικαιολογούσε τον καθορισμό περιόδου εφαρμογής των νέων οριστικών μέτρων μεγαλύτερης των δύο ετών.

87 Σημειωτέον επιπλέον ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία ικανά να θεμελιώσουν το βάσιμο του ισχυρισμού της ότι ορισμένοι Ιάπωνες εξαγωγείς είχαν δημιουργήσει σημαντικά αποθέματα των εν λόγω συσκευών πριν από την έναρξη της ισχύος του κανονισμού 2380/95, με σκοπό να καταστρατηγήσουν τον δασμό αντιντάμπινγκ. Επομένως είναι περιττό να εξετάσει το Πρωτοδικείο αν η ύπαρξη ενδείξεων περί απόπειρας καταστρατηγήσεως των δασμών αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν για πρώτη φορά σε αυτές τις συσκευές φωτοαντιγραφής αποτέλεσε στοιχείο που έπρεπε να ληφθεί υπόψη για τον καθορισμό της περιόδου εφαρμογής των νέων οριστικών μέτρων αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον κανονισμό αυτό.

88 Σχετικά με τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας περί παραβάσεως του άρθρου 190 της Συνθήκης, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η επέκταση της διαδικασίας στις συσκευές φωτοαντιγραφής με ταχύτητα αναπαραγωγής άνω των 75 αντιγράφων ανά λεπτό σε χαρτί σχήματος Α4 αιτιολογείται στην παράγραφο 15 των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού 2380/95, με το ρητό αίτημα της προσφεύγουσας και με το γεγονός ότι θα ήταν παράλογο να κινηθούν δύο διαφορετικές διαδικασίες για τις συσκευές φωτοαντιγραφής καταγωγής Ιαπωνίας. Επομένως, δεδομένου ότι το Συμβούλιο εξέθεσε στην παράγραφο 103 των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού 2380/95 (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω), τους λόγους που το ώθησαν να καθορίσει διετή περίοδο εφαρμογής του κανονισμού, δεν είχε την υποχρέωση να αιτιολογήσει ειδικά τον περιορισμό της διάρκειας εφαρμογής του κανονισμού ως προς τις συσκευές φωτοαντιγραφής μεγάλης ταχύτητας.

89 Τέλος, τέταρτον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο περιορισμός της περιόδου εφαρμογής του κανονισμού 2380/95 αποτελεί επικίνδυνο προηγούμενο, ικανό να προκαλέσει μείωση της αποτελεσματικότητας του μηχανισμού αντιντάμπινγκ. Συγκεκριμένα, το επιχείρημα αυτό δεν στηρίζεται σε καμία παράβαση κανόνα δικαίου. Εν πάση περιπτώσει, εφόσον το ίδιο το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να επικαλεστεί την εξουσία εκτιμήσεως που του επιτρέπει να καθορίζει μικρότερη της πενταετίας περίοδο εφαρμογής των οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ που επιβάλλονται κατόπιν διαδικασίας επανεξετάσεως των αρχικώς επιβληθέντων μέτρων παρά μόνον αν συντρέχουν ιδιαίτερες περιστάσεις, τίποτα δεν επιτρέπει να θεωρηθεί ότι ο περιορισμός της διάρκειας εφαρμογής του κανονισμού 2380/95 αποτελεί προηγούμενο που επηρεάζει την αποτελεσματικότητα των μέτρων αντιντάμπινγκ.

90 Βάσει των προηγουμένων θεωρήσεων, οι λόγοι ακυρώσεως της πρόδηλης πλάνης περί την εκτίμηση, αφενός, και της παραβάσεως του άρθρου 190, αφετέρου, είναι απορριπτέοι.

Όσον αφορά τον λόγο ακυρώσεως της προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας της κοινοτικής βιομηχανίας και των δικαιωμάτων που έχει αυτή προκειμένου να εξασφαλίζει την αποτελεσματικότητα των μέτρων αντιντάμπινγκ

Επιχειρήματα των διαδίκων

91 Η προσφεύγουσα παρατηρεί, προκαταρκτικώς, ότι λίγο μετά την επιβολή των οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ στις συσκευές φωτοαντιγραφής, το 1987, οι Ιάπωνες εξαγωγείς καταστρατήγησαν σε μεγάλο βαθμό τα προστατευτικά μέτρα με την κατασκευή εργοστασίων συναρμολογήσεως εντός της Κοινότητας [βλ. ιδίως κανονισμό (ΕΟΚ) 3205/88 του Συμβουλίου, της 17ης Οκτωβρίου 1988, για την επέκταση του δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 535/87 σε ορισμένες συσκευές φωτοαντιγραφής που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί και συναρμολογούνται στην Κοινότητα, ΕΕ L 284, σ. 36]. Επιπλέον οι εξαγωγείς ανέλαβαν εν μέρει το κόστος των δασμών αντιντάμπινγκ έτσι ώστε δεν διαπιστώθηκε σχεδόν καμία αύξηση τιμών στην κοινοτική αγορά. Η προσφεύγουσα επικαλείται συναφώς τις διαπιστώσεις της Επιτροπής κατά τη διαδικασία επανεξετάσεως περί επιτάσεως του ντάμπινγκ και του βαθμού πωλήσεων σε χαμηλότερες τιμές.

92 Έπρεπε να προβλεφθούν τέτοιες πρακτικές των Ιαπώνων εξαγωγέων και εισαγωγέων συσκευών φωτοαντιγραφής που είχαν σκοπό να αποφευχθούν οι αυξήσεις των τιμών και οι απώλειες μεριδίων της κοινοτικής αγοράς μετά την επιβεβαίωση των δασμών αντιντάμπινγκ, με τον κανονισμό 2380/95. Πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη η κατασκευή εργοστασίων συναρμολογήσεως από τους Ιάπωνες παραγωγούς συσκευών φωτοαντιγραφής σε άλλες χώρες της Ασίας και ιδιαίτερα στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, διότι οι στατιστικές δείχνουν αύξηση των εξαγωγών από τη χώρα αυτή προς την Κοινότητα. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα διαθέτει αποδείξεις που θεμελιώνουν την καταστρατήγηση των δασμών αντιντάμπινγκ για τις εν λόγω συσκευές φωτοαντιγραφής.

93 Υπό τις συνθήκες αυτές, η κοινοτική βιομηχανία οφείλει να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να αποφευχθεί η απορρόφηση των δασμών αντιντάμπινγκ και/ή η καταστρατήγησή τους με τη συναρμολόγηση συσκευών φωτοαντιγραφής εντός της Κοινότητας και/ή σε τρίτες χώρες, με εφαρμογή των ειδικών διαδικασιών του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ. Οι ειδικές διαδικασίες κατά της απορροφήσεως των δασμών αντιντάμπινγκ (άρθρο 12 του βασικού κανονισμού 1994) και κατά των καταστρατηγήσεων (άρθρο 13 του εν λόγω κανονισμού) προϋποθέτουν πάντως την υποβολή αιτήσεως από την κοινοτική βιομηχανία. Η αίτηση αυτή πρέπει να περιέχει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία ή πληροφορίες που δικαιολογούν την έναρξη έρευνας. Επιπλέον, η συλλογή αποδείξεων, η προετοιμασία και η υποβολή της αιτήσεως, η διαβούλευση με τα κράτη μέλη, η κίνηση της διαδικασίας, η διενέργεια ερευνών από την Επιτροπή καθώς και η προετοιμασία και η έκδοση της αποφάσεως από τις κοινοτικές αρχές απαιτούν περίοδο που εν πάση περιπτώσει υπερβαίνει τα δύο έτη.

94 Ο περιορισμός σε δύο έτη της περιόδου εφαρμογής του κανονισμού 2380/95 στερεί, συνεπώς, την κοινοτική βιομηχανία από την νομική προστασία που εξασφαλίζει ο βασικός κανονισμός αντιντάμπινγκ, διότι η περίοδος αυτή δεν επαρκεί για την πραγματική άσκηση των δικαιωμάτων που της παρέχουν τα άρθρα 12 και 13 του βασικού κανονισμού 1994. Ο περιορισμός της περιόδου εφαρμογής προσβάλλει, επομένως, ουσιαστικά τα δικαιώματα της κοινοτικής βιομηχανίας.

95 Εξάλλου, η Επιτροπή παρατηρεί σε έγγραφο της 7ης Απριλίου 1995 ότι πρέπει να προβλεφθεί περίοδος εφαρμογής του κανονισμού αντιντάμπινγκ που θα επιτρέπει την αποτελεσματική εφαρμογή των μέτρων αντιντάμπινγκ και, ενδεχομένως, την κίνηση των ειδικών διαδικασιών που προβλέπει ο βασικός κανονισμός.

96 Το Συμβούλιο υπογραμμίζει, προκαταρκτικώς, ότι οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας περί απορροφήσεως ή καταστρατηγήσεως των δασμών αντιντάμπινγκ είναι καθαρές εικοτολογίες, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει

την παραμικρή σχετική απόδειξη. Η παραπομπή από την προσφεύγουσα στις διαπιστώσεις που έγιναν στο πλαίσιο της διαδικασίας επανεξετάσεως είναι αλυσιτελής, διότι οι διαπιστώσεις αυτές αφορούν το παρελθόν. Επιπλέον η αύξηση του ντάμπινγκ μπορεί να εξηγηθεί όχι μόνο με την απορρόφηση των δασμών αντιντάμπινγκ αλλά και με την αύξηση της κανονικής αξίας. Τέλος, η Επιτροπή δεν υπολόγισε βαθμό πωλήσεως σε χαμηλότερες τιμές κατά τη διαδικασία που κατέληξε στην διά του κανονισμού 535/87 επιβολή του αρχικού δασμού αντιντάμπινγκ και επομένως δεν ήταν δυνατό να διαπιστωθεί επιδείνωση του βαθμού πωλήσεων σε χαμηλότερες τιμές.

97 Εν πάση περιπτώσει ο περιορισμός σε δύο έτη της περιόδου εφαρμογής του κανονισμού 2380/95 δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι στερεί την προσφεύγουσα από τη νομική προστασία που της εξασφαλίζει ο βασικός κανονισμός 1994. Ειδικότερα, στο πλαίσιο των διαδικασιών αυτών, ήταν δυνατή η υποβολή αιτήσεων στηριζομένων σε συμβάντα παλαιότερα της εκδόσεως του κανονισμού 2380/95, διότι, κατά τη διαδικασία επανεξετάσεως εξακολουθούσε να ισχύει ο δασμός αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 535/87. Η προσφεύγουσα μπορούσε μάλιστα να υποβάλει τέτοιες αιτήσεις κατά τη διαδικασία επανεξετάσεως.

98 Εν προκειμένω ο περιορισμός σε δύο έτη της περιόδου εφαρμογής του κανονισμού 2380/95 δικαιολογείται από την ύπαρξη ιδιαιτέρων περιστάσεων. Επομένως, αν ο περιορισμός αυτός της περιόδου εφαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ θεωρηθεί ότι περιστέλλει τη δυνατότητα της κοινοτικής βιομηχανίας να κινήσει τις διαδικασίες των άρθρων 12 και 13 του βασικού κανονισμού 1994, αυτό αποτελεί μια συνέπεια που είναι αποδεκτή στο πλαίσιο του νομικού συστήματος που θέσπισε ο κανονισμός αυτός.

99 Κατά τα λοιπά, αν η προσφεύγουσα αποδείκνυε την απορρόφηση ή την καταστρατήγηση των δασμών αντιντάμπινγκ θα μπορούσε να επικαλεστεί τις αποδείξεις αυτές και να υποβάλει νέα αίτηση επανεξετάσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

100 Πρέπει να σημειωθεί, προκαταρκτικώς, ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξεταστεί με γνώμονα τον βασικό κανονισμό που ίσχυε κατά τον χρόνο της εκδόσεως του κανονισμού 2380/95 δηλαδή τον βασικό κανονισμό 1994, διότι οι ενδεχόμενες αιτήσεις κινήσεως των διαδικασιών που σκοπούν την προστασία της κοινοτικής βιομηχανίας κατά της απορροφήσεως ή της καταστρατηγήσεως των δασμών αντιντάμπινγκ έπρεπε να υποβληθούν βάσει των διατάξεων του κανονισμού αυτού.

101 Εν προκειμένω, κανένα στοιχείο δεν στηρίζει τον ισχυρισμό ότι ο περιορισμός σε δύο έτη της περιόδου εφαρμογής του κανονισμού 2380/95 προσέβαλε τα δικαιώματα που διαθέτει η κοινοτική βιομηχανία προκειμένου να προστατεύεται από τις πρακτικές απορροφήσεως ή καταστρατηγήσεως του δασμού αντιντάμπινγκ.

102 Συγκεκριμένα διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε ούτε το παραμικρό στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι, κατά τον χρόνο της εκδόσεως του κανονισμού 2380/95, υπήρχε άμεσος κίνδυνος απορροφήσεως ή καταστρατηγήσεως των δασμών αντιντάμπινγκ. Εν πάση περιπτώσει, ο βασικός κανονισμός 1994 δεν επιτρέπει την επιβολή οριστικών μέτρων αντιντάμπινγκ επί περίοδο μεγαλύτερη των πέντε ετών και συνεπώς είναι αναπόφευκτο ότι, το πολύ μετά από μια τριετία, τα οριστικά μέτρα αντιντάμπινγκ παύουν πλέον να ισχύουν μετά την πάροδο διαστήματος δύο ετών ή μικρότερου διαστήματος, αν δεν υποβληθεί αίτηση επανεξετάσεως. Επομένως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι στην πράξη είναι δύσκολο για την κοινοτική βιομηχανία να κινήσει τις διαδικασίες προστασίας από ενδεχόμενες πρακτικές απορροφήσεως και/ή καταστρατηγήσεως του δασμού αντιντάμπινγκ, οσάκις τα μέτρα αντιντάμπινγκ παύουν να ισχύουν μετά πάροδο διετίας, η κατάσταση αυτή είναι σύμφυτη στο νομικό σύστημα που θέσπισε ο βασικός κανονισμός.

103 Επομένως, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει και αυτός να απορριφθεί.

Επί του αιτήματος της προσκομίσεως εγγράφων

104 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η Επιτροπή πρότεινε να εφαρμοστούν τα οριστικά μέτρα αντιντάμπινγκ μέχρι τον Αύγουστο 1998. Ωστόσο, κατά τις συζητήσεις επί της προτάσεως αυτής στο πλαίσιο της επιτροπής αντιντάμπινγκ και στο πλαίσιο του Συμβουλίου, οι εκπρόσωποι ορισμένων κρατών μελών ζήτησαν μείωση της περιόδου εφαρμογής των οριστικών μέτρων. Η προσφεύγουσα που αγνοεί την αιτιολογία που προβλήθηκε γι' αυτή τη μείωση, ζητεί από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή και το Συμβούλιο να προσκομίσουν τα πρακτικά των συνόδων της επιτροπής αντιντάμπινγκ και του Συμβουλίου που αφορούν την πρόταση της Επιτροπής.

105 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η εξέταση του εσωτερικού φακέλου των οργάνων, προκειμένου να εξακριβωθεί αν η προσβαλλομένη πράξη επηρεάστηκε από σκέψεις άλλες από εκείνες που αναφέρονται στην αιτιολογία της ή που επικαλέστηκε το όργανο ενώπιον του Πρωτοδικείου, συνιστά αποδεικτικό μέσο εξαιρετικού χαρακτήρα. Προϋποθέτει ότι οι περιστάσεις που περιβάλλουν την εν λόγω πράξη δημιουργούν σοβαρές αμφιβολίες ως προς τους πραγματικούς λόγους και ιδίως υπόνοιες ότι οι λόγοι αυτοί δεν έχουν σχέση με τους στόχους του κοινοτικού δικαίου και συνιστούν, συνεπώς, κατάχρηση εξουσίας (βλ. διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Ιουνίου 1986, 142/84 και 156/84, BAT και Reynolds κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1899, σκέψη 11).

106 Εν προκειμένω, όμως η προσφεύγουσα δεν προέβαλε ως λόγο ακυρώσεως ενδεχόμενη κατάχρηση εξουσίας ούτε εξήγησε τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι οι αιτιολογικές σκέψεις που παραθέτει ο κανονισμός 2380/95 ενδέχεται να μην είναι οι ίδιες με αυτές που προβλήθηκαν κατά τη διαδικασία εκδόσεως του κανονισμού.

107 Συνεπώς, το περί προσκομίσεως εγγράφων αίτημα της προσφεύγουσας δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

108 Κατόπιν όλων των προεκτεθέντων, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

109 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα αν ο νικήσας διάδικος έχει διατυπώσει τέτοιο αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του Συμβουλίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Vesterdorf Bellamy Moura Ramos

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Ιουλίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf